

Cenjani skupe!

Kao najstariji član Saveta "Fondacije zavičajna kuća", pozdravljam Vas i želim da se prijatno osećate na predstojećoj sednici Saveta Fondacije. A povod je zaista lep - dodeljivanje priznanja za čestitost.

Danas je za mene zadovoljstvo, pa i radost, neću da budem banalan i da upotrebim reč "čast", da sam u društvu sa takvim ljudima, kao što ste svi Vi ovde, a naročito da upoznam dobitnike ovih zasluženih priznanja - PRIZNANJA ZA ČESTITOST. Divno zvuči ime za priznanja, jer čestitost je za mene najveća vrlina, to je više od reči humanost, u tom pojmu je sažeta sva lepota, dobrotu, red, požrtvovanje, tolerancija, prijateljstvo, empatija i poštenje koje treba da krasi svakog čoveka i svaku zajednicu.

Da je tako - a nije - bio bi svaki pojedinac, pa i društvo, srećniji, napredniji i bogatiji. Čestitost - to je divna srpska reč, zaista jedna od lepših. Kod nas je ona malo u upotrebi, nema često povoda za nju, ali nažalost ni u dobrom delu sveta. Svuda manje - više vlada sve suprotno od nabrojanih pojmova.

Kao član Saveta ističem da je u procesu kandidovanja i izbora dobitnika bilo više predloga, nažalost nedovoljno obrazloženih, te će ti obnovljeni i kvalitetno obrazloženi predlozi biti razmatrani narednih godina. Ovoga puta nadam se da smo izabrali prave dobitnike.

Kod nas se često uporebljava reč „tolerancija“. Tolerancija nije adekvatna reč za ovu našu nagradu. Tolerancija znači trpeti nešto ili nekog pored sebe, voljno ili nevoljno, progledati mu kroz prste, razumeti i oprostiti. Pitam se zašto se u novije vreme tolerancija shvata i kao suživot dve različitosti pa i različitih nacija? Takav, suživot različitosti treba da je normalna pojava kod svih čestitih ljudi i normalnih zajednica. Takav suživot postojao je u dobra vremena svuda kod nas, u Vojvodini, Bosni i Hercegovini i u drugim krajevima. Primeri su brojni.

Ljude iz Humanitarnog udruženja Nemaca iz Sombora dobro poznajem i cenim. Vrlo sam ponosan na njihov plodan rad. Čestitam im na njihovom ne uvek lakom poslu i na ovom priznanju.

Hteo bih posebno da istaknem delo gospodina prote Milorada Golijana, čije čestito ljudsko delo u ona teška, smutna i neljudska vremena, znače pravo junaštvo. Srećan sam da ću ga upoznati, čestitam mu od sveg srca. Kao pravoslavac ponosan sam na njega, jer retko čujemo da se naši sveštenici angažuju u tako rizičnim situacijama. Njegovo delo može se meriti sa delom mlađanog Srđana Aleksića, koji je u Trebinju za takvo delo životom platio. Potsećam i na primer nemačkog vojnika Jozefa Šulca koji je u II om svetskom ratu streljan negde u Srbiji jer je odbio da puca u nevine ljude.

Ali na sreću bilo je još takvih primera, malo poznatih ili nepoznatih, jer čestitosti je, ipak, uvek bilo.

Svi mi, ovde prisutni, smo iz kategorije čestitosti, Vi ste ljudi koji vole, koji razmišljaju, jer svako zlo dolazi iz nerazmišljanja. Hvala Vam i za podršku ovoj aktivnosti Fondacije ZAVIČAJNA KUĆA.

M. Tešić